

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmislj nedelje in praznike, ter valja po pošti prejemati za avstro-ogrske dežele za vsa leta 26 K, za pol leta 13 K, za četrt leta 6 K 50 h, za en mesec 2 K 30 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vsa leta 24 K, za pol leta 12 K, za četrt leta 6 K, za en mesec 2 K. Kdor hoče nam pomagati, plača za vsa leta 28 K, za pol leta 11 K, za četrt leta 5 K 50 h, za en mesec 1 K 30 h. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znaša poština. — Na naročbe brez istodobne vplačila naročnine se ne odira. — Za oznanila se plačuje od petdesetega petič-vrsto po 12 h, če se oznanila tiska enkrat, po 10 h, če se dvakrat in po 8 h, če se tiska trikrat ali večkrat. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Vekopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Knaševih ulicah št. 5, in sicer uredništvo v I. nadst., upravnništvo pa v pritličju. — Upravnništvo naj se blagovoljivo pošilja naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari

Mesečna priloga: „Slovenski Tehnik“.

Uredništva telefon št. 34.

Posamezne številke po 10 h.

Upravnništva telefon št. 85.

Slovenski pravniki, stopajte v sodno službo!

II.

In kje je iskati vzroke, da se zadnje čase kar noben Slovenec ne mara več posvetiti tako vzvišenemu sodnijskemu stanu? Vzrokov je dovolj, ta bolj tehten, kot oni. Veliko odvrča Slovence od sodišča ta okolnost, ker menijo, da se jih preveč zatira in preganja. Nekoliko je že resnice na tem, vendar pa ni tako hudo, kakor se trdi in nekatere novice v časopisih so zelo pretirane. Vobče se mora reči, če Slovenec vestno izpolnjuje svoje dolžnosti, če si je v svesti, da je sodnik zato, da sodi in ne zato, da vleče plačo, da prav tako avanzira kakor Nemec. Da pa vsak ne postane nadsvetnik ali predsednik, je ob sebi umevno, ker imamo na Kranjskem le po dve taki mesti, saj tudi pri vojakih ne postane vsakdo general, pri duhovnikih ne vsakdo škof ali papež. Imamo pa slučaje, ko so se Slovenci pri justici zelo visoko pospeli v kratkih službenih letih. Mogoče je, da se Slovence nekoliko strožje kvalifikuje, to pa ni nič izrednega, saj se godi v drugih uradih prav tako. V vsakem stanu se mora delati, nikomur ne lete pečena piščeta v grlo! Ta predsodek torej ni utemeljen.

Drugi važnejši razlog, da nihče več ne vstopi v sodno službo, je ta, da se skoro leto dni ne dobi adjuta. Res je to križ, pravi škandal za državo, da zahteva od mladih moči, ki figurirajo v konkretalnem statusu in na voznih legitimacijah kot uradniki XI. (?) činovnega razreda, naj ji delajo popolnoma brezplačno. In kaj imajo od tega? Včasih po 30, včasih pa po 31 delavnih dni in po 42 vin. za črnilo na mesec. Koliko se je že pisalo po časopisih, govorilo po državnem zboru, naj se vendar regulirajo avskultantom adjuta tako, da bi

vsakdo dobil takoj nekaj borov. Že obrtnijski učenec, ki je dovršil le normalno, dobi od svojega delodajalca malo plačo, avskultant pa naj dela brezplačno po 8 ur na dan. Če nima svojega denarja, si še ne more kupiti niti tobaka; na univerzi si je vsaj lahko izposodil kak belič pri svojem tovarišu, sedaj ga je pa kot uradnika XI. (?) razreda sram! Letos se je državni zbor pečal z adjuti. Vsi avskultantje so se z veseljem obrazom obračali trikrat na dan proti Dunaju, kakor Mohamedanci proti Mekki, z nado, da se nad stolpom sv. Štefana dvigne njih rešilna zvezda, toda kako so bili presenečeni, ko se je dvignil le „žajfni mehurček“, katerega je spustil v zrak državni zbor in ta mehurček se je razpočil pri prvem vetriču. Avskultant, služil boš še dalje zastoj! Začetniki ostanejo kakor so bili — uradniki brez plače! Starejšim pa se je res precej pomagalo, ker dobe po triletni praksi in dovršenem sodnem izpitu po 1600 K, po petih letih 2000 K, po šestih pa 2250 K.

Toda začetno brezplačno službovanje ne sme nobenega slovenskega pravnika odvrčati od sodne službe. Res je hudo, čakati nad leto dni brez plače, toda treba je pomisliti, da so oni, ki so sedaj starejši sodniki in svetniki, po tri in še več let čakali brez plače, potem pa so dobili le 1000 K adjuta in so pri tem ostali toliko časa, da so postali v sedmih ali osmih letih pristavi. Sedaj je pa veliko boljše, ker so adjuta regulirana na 0, 1000, 1200, 1600, 2000 in 2250 kron. S tem je avskultantu, dokler nima plače, omogočeno, da lažje naredi nekoliko več dolga, kakor so to lahko naredili naši predniki, in tudi dobi lažje kredit, zakaj po treh letih pride v položaj, da lahko odplačuje majhne anuitete ali mu pa vsaj po tej dobi ni treba delati več dolgov, ker s 1600 K pač vsaj za silo lahko izhaja, saj je veliko ljudi v državnih službah, ki skrbje za ženo in otroke,

pa nimajo toliko plače. Vzrok glede prenikskih adjutov tedaj ni utemeljen.

Tretji vzrok, zakaj Slovenci ne vstopajo k sodišču, je prepočasni avanzma. Vsakdo, ki ga vprašamo, kam pojde po dovršenih pravoslovnih študijah, pravi: K sodišču že ne grem, X je postal v dveh letih pristav, Y pa že čaka pet let. To je res, toda gospodje, ki govorijo, vidijo le one, ki so bili leta 1897. in 1898. imenovani v dveh letih za adjunkte, tega pa ne vedo, kaj je bilo pred letom 1897. Zato podajamo te statistiko: Od leta 1892. do 1896. so avskultantje postali po 8, 9¹/₂, 9¹/₄, 8¹/₂ in 8 letih pristavi, kdaj in koliko so dobivali adjuta, je pa že na drugem mestu povedano; pripominjamo pa, da je takrat pristavska plača znašala le 2200 K, torej še toliko ne, kakor bi jo imel sedaj avskultant, če bi moral služiti 6 let. Leta 1897. je bilo pač nekaj posebnega. Takrat je bila cela sodna uprava reorganizovana, stopili so v moč novi zakoni, marsikateri postarni gospod je dal slovo sodišču in status sodnih uradnikov se je zelo povišal. Ni čuda torej, da je bil takrat avanzma zelo hiter, toda v praktičnem življenju moramo računati le z navadnimi in ne z izrednimi slučaji. Leta 1897. je bil res obilen ribji lov. Imenovanih je bilo 73 svetnikov, 34 okrajnih sodnikov, 19 tajnikov in 56 pristavov in še je ostalo 36 pristavskih mest nezasedenih, leta 1898. je pa bilo imenovanih 36 pristavov, nezasedenih je ostalo 14 mest, ker je nedostajalo kvalifikovanih avskultantov. Kaj takega se seveda ne bo zgodilo nemara nikdar več. Kako je pa bilo poprej? Leta 1894. je bilo imenovanih 9, leta 1895. in 1896. po 13 pristavov, od leta 1899. do 1905. pa po 20, 30, 4, 16, 15 in 20 in približno toliko jih bo tudi letos imenovanih. Vidi se torej, da zadnja leta število imenovanj narašča, razmere pa se bodo še izboljšale. V področju graškega nadsoodišča služi 26 uradnikov nad 35 let

in 82 nad 30 let. Všetnje 40% aktivitetne doklade v pokojnino omogočuje tem gospodom, da stopijo po 37¹/₂ službenih letih v pokoj, ker imajo pri nadaljnjem službovanju manj plače, kakor pa če stopijo v zasluženi pokoj. Govori se, da namerava v kratkem času iti več sodnih uradnikov v pokoj. Ker umrje vsako leto nekaj uradnikov in ker gotovo tudi ni več dolgo do onega časa, ko bo upeljana 35letna službena doba, se bodo službene razmere še izboljšale. Sicer pa tudi sedanjí avanzma ni baš slab: V graškem nadsoodišču dosedaj še ni noben avskultant čakal 5 let na pristavo, če je le imel pravočasno sodni izpit. Slabo je pač v dunajskem in praškem okrožju, kjer čakajo avskultantje na imenovanje že 7 let. Če bi se pa pri nas čakalo tudi čez 5 let, nič ne dene, saj je plača potem 2000 K, po šestih letih pa 2250 K, torej več, kakor dobi pristav prvo leto po imenovanju, ker mu odtegujejo davek, pokojninsko doklado in še tretjino letne plače za službeno takso. Dalje pa je treba tudi pomisliti, da je pred l. 1897. le malo lokdo bil tolikanj srečen, da je prilezel do svetnika; sedaj pa lahko vsakdo postane svetnik, če je vesten uradnik, ako pa ni vesten, pa tudi v drugi stroki ne avanzira. Take so tedaj razmere pri sodiščih in če jih motrimo trezno in stvarno, pridemo do zaključka, da niso tako slabe, kakor se vobče misli.

Volilna reforma.

Dunaj 19. septembra. Odsek za volilno reformo je dognal danes brez posebno hudih debat §§ 4 do 10, izvzemši § 5, ki se je odložil do konca. Pri § 5. je pričakovati najhujših debat, ker se bo de o raznih strani predlagal pluralni volilni sistem. — § 4 in 6 sta se sprejela po kratki debati. Pri § 7, ki določa, da so aktivni častniki, vojaški gažisti, moštvo armade in orožništva izključeni od

aktivne in pasivne, vojaški uradniki pa le od pasivne volilne pravice, so predlagali nekateri poslanci, naj dobe vojaški gažisti, ki plačujejo davek, aktivno in pasivno volilno pravico. Temu se je uprl minister notranjih zadev, češ, da tega ni bilo po dosedanjih praksi in da tudi službeno razmerje vojaških gažistov ni primerno, da bi se jim priznala pasivna volilna pravica. Poslanca dr. Kramar in dr. Gross sta nato izjavila, da bi bilo potemtakem pač najbolje, da se vojaški uradniki oproste davkov ter se jim vzame še aktivna volilna pravica. Daljša debata se je razvnela pri § 9, ki govori o pripravi in razpisu volitev. Posl. Zazvor-ka je predlagal, naj se volitve po celi državi vrše istega dne. Minister baron Bienerth je izjavil, da bi vlada ne imela ničesar proti temu, ako se izvrše volitve enega dne, toda ne ve, ako bo zmogla tehnične priprave, t. j. ali dobi dovolj volilnih komisarjev, ker so za tak posel v prvi vrsti sposobni državni uradniki. Posl. dr. Šusteršič: naj se določi nedelja za volilni dan po celi Avstriji. Proti temu se je odločno izrekel duhovnik Pastor, češ, da bi se po Šusteršičevem predlogu oskrunjalo molitvi posvečena nedelja. Dr. Šusteršič je odgovoril, da po nedeljski maši ostane še dovolj časa za volitve. Pri glasovanju je bil predlog sprejet, da se za celo Avstrijo določi skupni volilni dan. — Jutri se specialna debata nadaljuje ter se vrši volitev v takozvani Starzyskega pododsek (revizija ustave).

Praga 19. septembra. „Narodni listy“ poročajo, da je za poročevalca o volilni reformi pred parlamentom določen posl. dr. Löcker.

Gospodarska odvisnost Ogrske od Avstrije.

Budimpešta, 19. septembra. Pri obćnem zboru bihačke velike žu-

LISTEK.

V Zvezdi.

Črtica.

Spisal Marijan.

(Dalje.)

Reden obiskovalec in čestilec Zvezde je bil tudi gospod Josip Kovač, železniški uradnik v pokoji. Pred leti, ko je šel v pokoj, se je nastanil za stalno v Ljubljani in od takas sem ga je bilo redno videti danzadnevom ob gotovih urah na gotovem mestu. Uredil si je ljubi božji dan tako, da ga nisi skozi leto in dan našel drugod ob gotovem času, kakor na določenih prostorih. Zjutraj okoli osme ure je korakal umerjenih korakov proti kavarni, použil tam svoj zajterk in nato se je vsedel k časopisom in prebiral enega za drugim z inserati vred. Malo pred poludnevom je bil s tem svojim delom gotov in tedaj je odšel počasnih korakov proti gostilni, kjer si je privoščil dobro kosilce in četrta vina. Pri svoji mizi pa ni trpel soobedovalcev. Takoj po kosilu pa je odrinil zopet v kavarno, kjer je bil navadno prvi med popoldanskimi gosti, in čakal je tam prepežljivo na zaključeno družbo

dokler se ni znašel zadnji njen član v kavarni. Ko pa so bili vsi zbrani, je sedel tiho za zeleno mizico in si preganjal dolgčas z dolgočasno domino. In če je bila njegova družba še tako glasna in še tako vesela, on je molčal in niti za hip se mu ni zjasnilo čelo, niti za trenutek ni zakrožil okoli njegovih ustnic nasmeh. Tako je presedel v kavarni skozi leto in dan cele popoldneve. Ko pa je kazal kazalec na uri na štiri, tedaj se je počasi dvignil s sedeža in počasnih korakov je ubral pot proti Tivoli, od koder se je vrnil po šesti uri v mesto. Zavil jo je zopet v gostilno, si privoščil malo večerje in par vrčkov piva, vse je sproti in pošteno plačal in nato je umeril svoje počasne, a gotovo korake proti domu. Pot ga je vodila pri tem skozi Zvezdo, kjer se je pomudil za nekaj časa, prehodil dvakrat do trikrat njena šetališča, da je — kakor se je izražal — lažje zaspal, mimogrede je postal malo pri vremenskem stolpiču in si ogledal stanje toplo — in tlakomera, da je lahko med potjo računal, kakšno vreme bo drugo jutro, in ko je vse to delo opravil, je krenil ne meneč se za levo in desno proti nunski cerkvi, kjer je skoraj nato zginil za vogalom v Gradišču.

Šetalcem v „Zvezdi“ je bil gospod Kovač star znanec in marsikatera maloverjetna vest o njegovih preteklostih je šla od ust do ust, pa tudi marsikatera slaba šala se je zbila na rovaš „čudaka“ Kovača. Gospod Kovač pa ni čul teh govoric in tudi slabe šale mu niso prišle do ušes.

Tako je stopical vsak dan gosp. Kovač skozi „Zvezdo“ in tudi onega pomladanskega večera je korakal zložno po peščenih šetališčih, samo ta večer je bil njegov korak še bolj počasen, kakor da bi tudi njemu prijal kostanjev vonj, kakor da bi se tudi on naslajal nad njim. Sploh pa se je zadnje dni gospod Kovač nekaj premenil. Nič več ni bil tako mrtev za zunanjí svet, njegove temne oči so nekako skrivnostno blestele, zadrživale so nekak mladeniški ogenj in bodrile so vsakega šetaleca, bralo se je iz njih, da nekoga išče med šetalcí. Tupatam se je gospod Kovač celo za trenutek ustavil in se ozrl naokoli, ali komaj si je bil tega svest, že je požuril zopet svoje korake, toda samo za hip in njegovo zarjavelo lice se je malce pordečilo, kakor da bi ga bilo tega čina sram, ali pa, kakor da bi bil samega sebe zalotil pri nepoštenem dejanju. In nekoliko časa korakal je ob „Zvezdi“

dalje, njegove oči so zavzele zopet vsakdajni izraz.

In še počasneje je stopal dalje, vedno krajši in krajši so bili njegovi koraki; nakrat pa je postal zopet sredi pota nevedé in nehoté.

Njegove misli pa so mu uhajale nazaj v one čase, ko je bil še srečen, mlad in razposajen, pred njim so se razgrinjala vesela dijaška leta. Kako je bilo tedaj še prijazno in veselo na svetu, kako je bil vesel družbe in družba njega, danes pa se izogiblje družbi in družba njemu. Kako je bil srečen tudi še tedaj, ko je odhajal s težkim srcem na dunajsko univerzo, in kako je bil srečen tedaj, ko se je čez leto dni še veselejši vračal domov. Vsaj je vedel, da ga čaka doma ljubeče srce, vsaj je vedel, da ga nestrpnost pričakuje njegova Elza. Zakaj ni tako vedno ostalo, zakaj je moralo drugače priti? ... Ko se je vrnil drugo leto iz univerzitetnega mesta domov, ni več našel svoje Elze, ta je odšla prav pred par tedni z drugim na ženitno potovanje. In z njim je dopisovala prav do zadnjih dni, prav do zadnjih dni se je norčevala iz njega in njegovih najsvetejših čustev. Kaj je vse on tedaj prestal, kako se je hudoval nad vsem, kar mu je prišlo v bližino.

Koliko let je že preteklo od tedaj in vendar še danes ne more pozabiti tega zla. Kaj še, le vedno bolj mu stopajo pred oči oni strašni dnovi, vedno bolj nezadovoljen je sam s seboj. Zakaj ni tudi on tak kot drugi, zakaj ne more pozabiti tega presenečenja, ki ga je doletelo sredi veselja in sreče, in zakaj je izpeljal tako strogo in vestno samemu sebi dano besedo, da zapusti vseučiliški prag in da ostane zapahnjun samec, in to vse le radi razočaranja, ki mu ga je donesla od njega toliko oboževana Elza. Prebolel bi bil lahko to rano kakor sto in sto drugih, večni spasilatelj čas bi jo bil lahko tudi njemu zlečil, pozabil bi bil lahko svojo Elzo in užival v tem večji meri in v večjo slastjo svet in njegov slaj, vsaj dela to tudi na tisoče in tisoče drugih, danes bi mu ne bilo treba samovati in se zapirati pred svetom.

Tako in enako je mislil gospod Kovač ob sprehodu in njega samega je spreletela tesnoba ob teh mislih. In vendar se jih ni mogel znebiti, četudi je to poskušal.

In zakaj se mu odpira ta rana sedaj, po tako poznih letih znova, zakaj se mu oglašajo zdavna zamorjena čustva po tako dolgih letih zopet in s podvojeno silo?

panije v Vel. Varadinu je naznanil predsednik, da si je mesto Vel. Szalonta najelo za zgradbo nove mestne hiše pri dunajski zemljiški banki 240.000 K. Upravni odbor pa se je temu zoperstavil ter zahteval, naj se posojilo najme pri kakem ogrskem denarnem zavodu. Bivši ministrski predsednik grof Tisza, ki je tudi član odbora, je posegel v debato ter izjavil, da posojilo ni politična, temuč denarna zadeva. Žalibog, da Ogrski manjka kapitalov, vsled česar romajo njene obresti v inozemstvo. Nesrečno bojkotiranje avstrijske industrije je imelo posledice, da v Avstriji ne sprejemajo več toliko ogrskih kmetijskih pridelkov in da ogrske zastavnice prihajajo trumoma nazaj, tako, da se morajo ogrske banke boriti, da jih morejo sploh vnovčiti. Zato je predlagal, naj se posojilo najme na Dunaju. Predlog je bil z vsemi proti nemu glasu sprejet in Tisza živahno aklamiran.

Pred zasедanjem hrvaškega sabora.

Zagreb 19. septembra. Vse politične stranke se pripravljajo na predstoječe zasédanje ter imajo shode in posvetovanja. Snoči je bil shod zaupnikov Starčevićeve stranke. Tudi kmečka stranka je imela svoj shod, ki se ga je udeležilo do 1500 kmetov. Na predlog Stepana Radića se je sprejela resolucija, v kateri se izreka, da državnopravna svoboda in samostojnost toliko časa ni zajamčena, dokler največji del prebivalstva, kmetje, ne pridejo do odločilne besede v političnem življenju in dokler se Madžari ne odpovedo svoji nepravilni in nezakoniti nadvladi na Hrvatskem. Zvečer je bil socialistični shod, ki se ga je udeležilo do 5000 oseb in ki se je izrekel proti novemu tiskovnemu zakonu.

Bolgarija in Turčija.

Carigrad 19. septembra. Napeti odnošaji med Bolgarijo in Turčijo imajo za bolgarski eksarhat neljube posledice. Že od leta 1903, odkar se je pričela vstaja v Macedoniji, ne dovoli turška vlada eksarhatu nobenih prispevkov. Skoro polovico bolgarskih šol je zaprtih, ker kompromitovanim učiteljem turška vlada ne pusti poučevati, novih učiteljev pa ni dobiti. Zadnje čase pa turška vlada sploh noče rešiti nobene vloge eksarhata.

Dogodki na Ruskem.

Dvojna vlada.

Varšava 18. septembra. Glavni vpliv na dvoru ima po smrti Trepova general Pavlov, načelnik vojaške justice. Besedilo o vojnih sodiščih je spisal Pavlov lastnoročno. In ta zakon so odobrili v Peterhofu, ne da bi se bil predložil ministrskemu predsedniku Stolipynu. Sploh imajo v Peterhofu vse politične inicijative, le upravo vodi že ministrstvo.

Legende o Trepovu.

Petrograd 19. septembra. „Narod“ dvomi, da bi bil general Trepov

sploh umrl, temuč trdi, da si je dal le brado obriti ter zbežal v inozemstvo, da ubeži maščevanju reakcionarjev.

Brezpravnost Židov.

Varšava 19. septembra. Dne 3. oktobra začne zborovati zveza ruskih patrijotov. Kruševan bo predlagal, naj se Židom odreče volilna pravica za durno.

Položaj v Varšavi.

Varšava 19. septembra. Vsled splošne nesigurnosti proglašajo številna industrijska podjetja likvidacijo. Za nakup teh podjetij se je ustanovil konzorcij belgijskih, francoskih in angleških kapitalistov. Straža državne banke se je pomnožila. Pri slovesni otvoritvi tretjega mostu čez Vislo so vojakci nepričakovano obkolili zbrano množico z 12 topovi. Zapri so kakih 1000 oseb. Ponoči je 30 revolucijonarjev napadlo arzenal, kjer je zaprtih več političnih zločincev. Razvil se je hud boj z vojaško stražo, pri čemer je bilo šest revolucionarjev ranjenih, ostali so pobegnili.

Politični umori.

Varšava 19. septembra. Na Velkaji so neznani možje ustrelili z revolverji topničarskega polkovnika Nikolajeva.

Odesa 19. septembra. V Šarizgenu je dijak Bodricki ustrelil državnega pravdnika.

Nemiri v Kavkazu.

Odesa 19. septembra. Vrhovni gubernator iz Krivana poroča, da so v okraju Zangezur Armenci napadli štiri tatarske vasi, odgnali živino ter požgali žito. Po cestah leže vse križem trupla ubitih Tatarjev. Preden je prišlo vojaštvo, so Armenci že pobegnili.

Pismo iz Amerike.

Calumet, Mich., 4. septembra.

Dragi mi „Slovenski Narod!“ V tvojih predalih imam malokdaj priliko čitati kako izvirno, obširnejšo razpravo iz slovenskih naselbin v Združenih državah, dasi je gradiva vedno dovolj. Naj mi bode torej dovoljeno, da v kratkih potezah načrtam tužno sliko, — sliko, v kateri se naj bi vsaj približno zrealila vsa podlost in moralna nizkost slovenskih katoliških duhovnikov v Ameriki, kateri se čutijo poklicane, da nastopajo kot nekaki voditelji naroda in nositelji omike.

Z nekaterimi častnimi izjemami so tukajšnji slovenski duhovniki navaden izmeček najslabšega duhovništva iz stare domovine. To ve vsak razsoden rojak Slovenec, ki je kdaj bival v Ameriki. Moralne propalice iz kranjskih župnišč, ki so že prese-dale ljubljanskemu škofu, skvarjeni študentje, ki so morali vsled tega ali onega pogrška „skočiti“ iz šol, vsi ti iščejo zavetja v „svobodni deželi dolarjev“ ter postanejo kar čez noč naši — dušni pastirji. Slovensko naselbino v Ameriki tvori v ogromni večini prosto neuko ljudstvo, ki je pribežalo semkaj, da si služi svoj vsakdanji kruh po tvornicah in rudokopih. In naši popje poznajo to ljudstvo. Zaslužniti ga in se pasti ob krvavem zaslužku ubogih trpinov, to jim je smoter vsega njihovega delo-

vanja. Ignoranca bivšega slovenskega kmeta — sedanjega ameriškega delavca, to je voda na njih mlino.

Kdo izmed ameriških rojakov ni še slišal o glasovitem clevelandskem Hribarju? Ta nevredni duhovnik, kateremu je bog dolar, sedi vzlico protestu in mržnji svojih župljanov še zmiraj na kupu zlatov ter nadalje grabi in grabi. Seveda, dokler je osliček dovolj, ki mu pohlevno donajajo zlate tovore, čemu bi potem Vid Hribar nehal polniti svoje bisage. Enako je tudi v Chicagi in drugod, kjer kranjski popje s trdo prisluženim novcem svojih župljanov obiskujejo javne in druge razvpite hiše.

Danes hočem spregovoriti nekoliko natančneje o župniku in absolutnem gospodarju slovenske fare v Calumetu, Mich., Rev. Luki Klopčiču. Ta malovredni duhovnik gospodari že tretje leto v tej slovenskejši naselbini, ki je ena izmed največjih v Ameriki. Kolikor je znano iz njegove črne prošlosti, je bil po dokončanih šolah eno leto prostovoljec v Ljubljani in redni obiskovalec zloglasnih hiš. Potem jo je po zgledu drugih popihal preko „luže“ in postal dobrodošli gost semenišča v St. Paulu Minn. Nemila usoda je pa na to hotela, da je bilo tiste dni, ko je Klopčič bil posvečen v Calumetu, mesto župnika prazno — in tako je postal Klopčič naš „father.“ No, Calumet je pa bogata naselbina. Delo je stalno; zaslužek dober, zato je pa vedno dovolj denarja. V Calumetu se nahajajo največji slovenski kapitalisti v Ameriki in tukajšnja slovenska cerkev je velikanska zgradba iz rudečega kamna, ki bo — popolnoma dovršena — stala okoli 100.000 dolarjev. In to je Luki Klopčiču inopiralo. Bogata župnija, malo zavednih rojakov, a tolikanj več bedakov, — to je reverende hitro uganil in nato začel svoj „business.“ Ker pa „samemu ni dobro biti“ si je poiskal tovarišico v osebi neke zloglasne Hrvatice, Marije Šulek po imenu, in začel z njo pravo familiarno življenje. Poleg Šulekove se je spečal tudi s svojo bivšo kuharico, Franciško Sojar, sestro Rev. Sojarja, župnika v Chicagi. No, preintimno občevanje s ženskami ima naravno svoje posledice in tako je bilo tudi s Klopčičevimi ljubavicami. Čas je prišel — in Luka je odpo-toval z obema ženskama v Chicago, a v Calumetu je dal razglasiti, da je odšel v Manistique, Mich., „hudiča panat,“ ki se je baje naselil v neki krščanski hiši. Brumne ženice v hlačah in krilih so seveda verjele humbugu, toda zavedni rojaki so kmalu vedeli, da je Klopčič „hudiča panat“ v Chicagi, kjer sta mu obe ljubici — Šulkova in Sojarjeva — porodili dva otroka. „Father“ Klopčič je pa potem zaporedoma vsako nedeljo prtdgal na največjem grehu nečistosti... Tableau!

Vsled ljubosumnosti „dame“ Šulek je pozneje morala Sojarjeva zapustiti Calumet in oditi v Chicago, kjer se nahaja sedaj pri svojem bratu, Šulkova je pa sedaj prva priležnica „father“ Klopčiča. Župljani ju pa rede, rede celo popovsko familijo, zakaj zanesljivi viri trde, da ima „father“ še tri otroke neke v rej. — Calumetski Slovenci, ki se znajo in mučijo po tukajšnih rudnikih, hranijo s svojimi, krvavo prisluženimi groši propadlega farja in njegovo nezakonsko deco. In to traja že leta... Ali ni to dovolj tužna slika?!

Slovenci v starej domovini! Ako bo kateri izmed vas kdaj prisiljen iskati kruha sebi in svojem v Ameriki, oglejte si zrealo, da ne boste,

prišedši v Ameriko, tako neumni, da bi trošili svoj težko prisluženi denar za — farške prilježnice. V resnici, Amerika je dežela prostosti; naše ljudstvo ne sme rabiti te svobode. Nikdar se ne more osvoboditi grdi popovski in drugih izkoriščevalcev. Prvi je izkoriščajo kapitalisti, ki okra-dejo delavca pri zaslužku, v drugi vrsti pa razni „židje“ in „veliki businessmani“ — katoliški duhovniki, ki neprestano kakor pajek na muho preže na žep ubogega delavca.

Slovenski delavec, kdaj se boš spametoval in sprevidel, da duhovnik ne išče tvojega zveličanja, — nego špekulira zgolj na to, da bi ti izpraznil žep in te obdržal v slepi pokorščini v svojih rokah.

Calumetski Slovenec.

Dopisi.

Z Velike Nedelje. (Velikonedeljske novice.) Dne 12. m. m. so slavili velikonedeljski ognjegasci svojo desetletnico. Seveda so si šteli za dolžnost, povabiti tudi ormožki in ptujski „Feuerwehr“, da tem bolje pokažejo svojo nemško zavest v zvezi s svojimi „stramdeu“ — bratci?! Celo slavnost pa jim je pokvaril „Jupiter pluvius“. Deževalo je namreč ves dan. Toda vkljub temu so priornali ormožki in ptujski „feuerwerkerji“ k Veliki nedelji in so imeli slovesen „Einzug“ vsak s svojo marelo. To se ve, da so se pozdravljali iskreno, če tudi „Votan“ ni bil posebno dobre volje, — ker je deževalo — s „heil“. Slavnostni govor je imel g. „Flucher“, prireditelj te slavnosti, seveda nemško. Ker ga večina ni umela, je nepričakovano hitro končal in slavnost je bila s tem pri kraju. Koncem slavnosti so nekateri godbi naročili, da je zasvirala cesarsko pesem. To pa ni bilo pogodu ptujskim in ormožkim germanom. Vstali so sicer kakor drugi, a so peli med cesarsko pesmijo: „Deutschland, Deutschland über Alles“. Ko je to slišal gosp. Schmiedberger, gozdar nemškega vit. reda, rodod Nemec, ali vseskozi poštenjak, se je zavzel za cesarsko pesem, ter začel oštevati navdušene feuerwehrmänner z „nichtsnutzige, falsche Bande, Schufte, Bagage“ itd. Vsled njegovega nastopa je bila razbita vsa družba. G. Flucher je nato jel oštevati g. Schmiedbergerja: „Ja du, du wirst dich ja mit ganz Pettau und Friedau verfeinden!“ Schmiedberger je pa odgovoril: „Ja, ich werde mich verfeinden mit diesem herge-lautenen Gesindel, mit dieser Bagage“ itd. Požarna bramba je v resnici dobrota za kraj, to pripozna vsak trezno misleč človek in to moramo pripoznati tudi našemu velikonedeljskemu ognjegasnemu društvu. Če pa hoče g. Flucher kot načelnik požarno brambo izrabljati v politične namene proti Slovincem, to ni pošteno. In ako se je hotelo desetletnico požarne brambe izrabiti politično, zakaj so se potem pobirali denarni prispevki tudi pri Slovincih?!

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 20. septembra.

— **Protesti proti reformi zakonskega prava.** Znano je, da se je v justičnem odseku v državnem zboru sprožilo vprašanje o reformi zakonskega prava. Da je naše zakonsko pravo zastarelo in ni malo ne odgovarja napredku in modernim za-

temam, je splošno priznano, da si temu ne upajo ugovarjati niti najbolj zagrizeni klerikalci. Najbolj zastarele v tej postavi so določbe o katoliškem zakonu, ki so povzete popolnoma iz cerkvenega prava. Po teh določbah je katoliški zakon tudi pred forum države nerazdružljiv. Ako ima cerkev tako stroge določbe glede zakona, je to njena stvar, da bi pa država morala priznavati te drakon-ske predpise, s katerimi se uničuje rodbinska sreča in eksistenca na tisoče in tisoče državljanov, to pa ne gre. Tistega, ki je imel nesrečo, da se je moral ločiti od svoje zakonske polovice, siliti v neprostopoljni celibat in mu zabranjevati, da se ne sme znova poročiti niti v slučaju, ako je prestopil k drugi verski konfesiji, to ni samo krivično, nego bije v obraz tudi vsem pravstvenim načelom. Saj se s tem pospešuje samo konkubinat, ki ga enako obsoja tako cerkev kakor tudi država. Da je pa neizogibna posledica, ako se ločenim zabranjuje nova, vsaj pred državo veljavna zakonska zveza, konkubinat, temu pač nikdo ne more ugovarjati, ki pozna človeško naravo. Naturam si expellas furca, tamen usque recurret! Zato je naravnost državna potreba, ako postava o katoliškem zakonu sprameni vsaj v toliko, da smejo ločeni katoliki skleniti vsaj pred forum države veljavno novo zakonsko zvezo, saj se s to reformo znatno zmanjša število obstoječih konkubinatov. Ta reforma zakonskega prava se niti malo ne dotika cerkve, saj nikdo ne sili, da bi tudi ona morala priznavati veljavnost teh novih zakonskih zvez. Razsoden človek bi torej mislil, da se cerkev v stvari, ki je nič ne bri-gajo in so notranja zgolj državna zadeva, ne bo vmešavala. Toda cerkev, oziroma duhovščina se umešava v vse, kar je le količikaj v zvezi s kakim „verskim“ vprašanjem. Tako je tudi duhovščina pričela silno agitacijo proti nameravani reformi zakonskega prava. Izdala se je parola, naj se pošiljajo protesti posamnikov in korporacij proti reformi osrednji vladi, češ, da se bo s tem preprečila volilna reforma. In duhovščina se je z vsem fanatizmom vrgla na ta posel. Nabirala je podpise na protestnih polah in s terorizmom delala na to, da so proteste proti reformi podpisale tudi razne občine in druge korporacije. Da naša kranjska duhovščina ni bila zadnja pri tem delu „v vinogradu Gospodovem“, se pač samo ob sebi razume! Nikjer se ni delalo s tolikim terorizmom in s tolikimi lažmi, kakor pri nas, nikjer se niso ljudje tako sleparili, kakor pri nas na Kranjskem! Vlada je seveda dobila cele kupe protestov. Kakor se kaže, pa vlada nič kaj ne veruje v verodostojnost dotičnih protestov, zato je dala napraviti seznamek vseh onih občin in korporacij, ki so baje protestirale proti reformi, in je razposlala te se-

 Dalje v prilogi.

Ah, te prevare, te ženske! je na pol glasno vzkliznil.

Je-li res kriva temu ona deklica, ki jo je videl sedaj že par večerov iti ob tej uri skozi „Zvezdo“, ono dekle, ki ga je ob prvem pogledu tako živo spominjalo na njegovo Elzo, bolj živo kakor pa hči na mater? Da, lahko bi bila ta njena hči, toda kaj naj ta dela v Ljubljani, vsaj njena mati biva tam gori ob zeleni Donavi in uživa svojo srečo ob strani svojega že osivelega soproga. In prav tako je to dekle, kakor je bila Elza pred tridesetimi leti!

In ko je po tridesetih letih zagledal nenadoma Elzino dvojnico, kako se je tedaj stresel, kako se je tedaj v njegovi duši pojavil neki neznan čut, ki ga je vznemirjal tudi še v stanovanju, ki mu ni dal miru in pokoja. Niti očesa ni zatisnil celo noč in slika se je vrstila za sliko, vsa zamorjena čuvstva in zamorjeni spomini izza mladih let so se pojavljali v njegovi duši in čim bolj jih je hotel zatreti, s tem večjo silo so prihrumevali na dan. In tedaj je koval naklepe, da se ne prikaže več na ulici, da se zapre v svoje stanovanje in samotari še bolj kakor je že. Pred njim pa je vstajala slika Elze, ki ga

je vabila na prosto, ki ga je klicala k sebi. In znova so se pojavili v njegovi duši čuti, ki jih je gojil nekda do Elze, katero je ljubil nad vse, za katero bi žrtvoval vse, tvegati tudi svoje življenje, kateri čuti pa so se spremenili pozneje v smrtno sovraštvo do Elze in ženstva sploh. Proti jutru je šele zatisnil zmučen in utrujen oči, toda mlada zarja, ki je skora-j nato že oznanjevala dan skozi njegovo okno v spalnico, mu ni pustila spati, mu ni privoščila potrebne-pa počitka.

In takoj zjutraj se mu je pojavila pred očmi Elzina podoba in zaželel si je, videti zopet njo, ki jo je nekda tako oboževal, tako strastno ljubil. Skoraj na to pa je poskušal znova zamoriti te čute, ki so se mu pojavljali, toda niso se dali, s podvojeno silo in neko prej neznanu mu močjo so se pojavljali znova, gnali so ga takorekoč v „Zvezdo“.

In ti spomini so mu tudi danes vstavljali korake.

Ko pa se je zalotil pri teh mislih, obšel ga je neki strah, nekaj mraz, kakor da bi ga premrazil lahen vetrič, ki je zibal kostonjave vrhove.

Ali svojim mislim ni bil več go-spod. Njegov pogled se je nekako

boječe vpiral na šetalce, kakor da bi se bal, da danes ne pride več mlada Elza, ki je korakala vsak dan točno ob tej uri skozi Zvezdo. —

Tedaj pa je prihajalo od nunske cerkve sem vitko dekle in visoke rasti v spremstvu dveh tovarišic. G. Kovač jo je kmalu zapazil in v njej spoznal takoj Elzino dvojnico. Njegova želja se je spolnila, toda bilo mu je že tudi skoraj žal, da je tukaj. Njegova lica je polila vnovič lahna rdečica in polastila se ga je negotovost. Premišljal je v tem trenutku, kaj naj stori, toda čas mu je bil prekratko odmerjen in ni mogel priti do pravega in dobrega zaključka in naklepa. Po glavi so mu rojile sicer najrazličnejše misli, ali sprijazniti se ni mogel niti z eno niti z drugo, končno pa je vendar prišel do sklepa, da ogovori svojo krasno neznanko, ki mu je razburila tako živce, ki ga je oropala miru in pokoja, da bo končno enkrat na jasnem, ali mu nareka prav neki notrajni glas, ki mu veleval, da je ta neznanka hčerka njegove Elze. Toda kako najti povod, ko mu nobena poštena misel ne šine v glavo.

(Konec prih.)

Osvetnik.

Zgodovinska povest.

(Dalje.)

In obrnivi se k staremu Zlatopolju je nadaljeval:

„Poslušajte me oče. Lahko bode-te razsodili, kaj nama je storiti. Ze celo leto traja ta nesrečna vojna. Skoro ga ni človeka, ki se mu ni zgodila že kaka krivica; skoro vsaka hiša bi imela vzrok, se maščevati za kako nasilstvo. Nobenemu človeku se pa ni zgodilo kaj takega, kakor vam in hudodelstva, storjena zlatopoljskemu rodu, kriče na ves glas po neizprosne maščevanju, po izredni osveti. Toda pri osveti za storjena hudodelstva je Krištof pozabil na to, kar veže vse prebivalce te mejne grofije in pozabil je na to, kar je vsem skupno.“

„Samo na ta način dosežem osveto, ki bo primerna storjenim hudodelstvom,“ je vzkliznil Krištof. „Vem, kaj namerava Krivosrd, ni to-rej treba, da mi to razložijo. Toda jaz nimam niti volje, služiti tem name-nom, niti več moči, skrivati svoje misli o tej stvari. Lepa stvar je mir in blagor naše mejne grofije. A zakaj se

gre? za moč in neodvisnost nekate-rih mest, za blagor in veljavo neka-terih graščakov. In Krivosrd smatra za svojo dolžnost, se zavzemati za korist teh ljudi proti koristim drugih, njim nasprotnih ljudi in imenuje to domovinsko ljubezen. Moje srce pa je postalo nepristopno takim nazo-rom.“

Krivosrd je hotel Krištofa pre-kiniti, toda ta ga je hitro zavrnil:

„Pusti me, da povem, kar mi je na duši. Od svoje domovine jaz ne morem ničesar zahtevati in ničesar dobiti. Ali mi more domovina oživiti sestro in vrniti očeta zdravega in ne-pohabljenega? Celo božja roka ne more več popraviti, kar se je zgo-dilo mojemu rodu. A če domovina ne more zame ničesar storiti, če pre-pušča meni samemu maščevanje, ni-mam tudi jaz napram domovini no-benih dolžnostih več. In ta domovina zahteva zdaj celo, da naj se jaz od-povem svojemu maščevanju in naj se posvetim delu za moč in svobodo Kamničanov, viteza Pyrsa, grofov Sternbergov in drugih gospodov. To je blaznost.“

„Krištof — strast te je tako prevzela, da ne moreš več pravično soditi.“

— mamke v malicioznem razpoloženju — na vse občine, da se bo končno lahko dognalo, kako je prečastita duhovščina pri teh protestih hotela celo vlado oslepariti. Nedavno tega smo pokazali, kako so župniki sleparili na Spodnjem Štajerskem. Da so tudi drugodi tako postopali, je docela gotovo. Imamo v rokah seznamek naših kranjskih „protestantov“. V tem seznamku čitamo tudi, da so proti reformi zakonskega prava protestirali župni uradi in **mestna občina v Ljubljani**. Pozitivno vemo, da mestna občina ni vložila protesta, kdo je torej poslal v njenem imenu dotični protest, ki je zabelježen v seznamku? To lumparijo je seveda mogel zakriviti edino kak fanatični pop! V Stranjah je poleg župnega in obč. urada protestirala tudi — šola, dasi dejansko tamkaj ni nobene šole; protest je vložila tudi občina „Gorenjsko“, ki je pa ne najdemo v imenu kranjskih občin. Takšnih slučajev bi se dalo navesti še dolgo vrsto. Sleparilo se je pač v veri, da taka sleparstva ne morejo priti na dan. Radi kurioznosti navajamo, da so protestirali tudi na prim. poštini urad in šola v Suhočju, šola v Dolskem, šolska ekspozitura v Hariji, šoli v Lešah in Mirni in požarni brambi v Vodica in v Št. Vidu pri Vipavi. Vprašamo, kako pridejo poštini uradi, šole in požarne brambe do tega, da se vmešavajo v politične zadeve? Iz navedenega je pač razvidno, koliko se sme dati na proteste, ki so se poslali s Kranjskega proti reformi zakonskega prava. Naravno je, da takih protestov ne more vlada upoštevati, če tudi jih je baje podpisalo 154 občin, in 121.505 ženskih in 112.766 moških „protestantov“.

— **Zamorci se perejo.** „Slovenec“, ki v strankarskem boju ne pozna nobenih mej, ki se v dosego gotovih namenov poslužuje najnesramnejših laži, hoče tudi nedeljsko klerikalno tolovajstvo na Vrhniki spraviti v drugo luč, pri tem pa v eni sapism priznava vsa tolovajstva, samo s to razliko, da pravi: Ljudstvo je navahlo na govorniško mizo, jo podrlo, polomilo noge in podrlo govornika in njegovo obličje na tla. Pri tem seveda previdno molči, da sta to „ljudstvo“ vodila dekan Gantar in kaplan Sušnik. Posebno sika in pika v „Slovencu“ vsega spoštovanja vredni razgrajatelj Matevž Sušnik, po božji neprevidezosti in Bonaventurini milosti sedaj kaplan na Vrhniki, ker se mu je njegov manever izjalovil in prihaja čisto s pojasnili na dan. Menda je pozabil prislovico, ki veli: Kdor ima maslo na glavi, naj ne hodi na solnce. „Slovenec“ in njegovim kumpanom pa odgovarjamo samo, da vzdržujemo svoje poročilo o klerikalnem tolovajstvu na Vrhniki v polnem obsegu. Če bi se kdaj od napredne stranke zgodilo kako tako tolovajstvo, gotovo bi „Slovenec“ napel

Toda Krištof se ni zmenil za ta Krvosrdov opomin.

„Jaz jih sovražim in zaničujem te Kamničane in njihove zaveznike kakor sovražim in zaničujem kolovški rod in njegove zaveznike,“ je z ljuto srditostjo nadaljeval Krištof. „Pomagal sem Kamničanom in jih rešil v največjih stiskah — a ko so imeli Mengeš z Nikolajem in vso njegovo rodovino vred že takoreč v rokah, so me sramotno izdali. Nase so mislili in na vsakega izmed sebe, mene pa so pozabili, zame se niso zmenili in mi iztrgali osveto iz rok. Jaz si jo moram novič izvojevati. To je zdaj edina moja naloga, edina moja dolžnost, edini cilj mojega življenja in temu cilju sem se posvetil in žrtvoval mu bom vse, prav vse.“

Stari Zlatopoljec je grgraje poskušal dati izraza svojim mislim in svojim čuvstvom in je bolešno stegal roke, da mu to ni bilo mogoče. Poskusil je pantominično igrati svoje mnenje, a Krištof je le odkimaval z glavo.

„Oče, jaz ne razumem, kaj hočete povedati.“

„Jaz pa razumem, kaj pravi oče,“

vse sile, da bi spravi vse udeležence pod nož državnega pravdnštva. Tako pa skuša samo prikriti, ker se boji, da bi državno pravdnštvo ne začelo raziskavati tega poboja, ki sta ga povzročila vrhniška maziljenca. Dekan Gantar sicer molči in pošilja v časnikarski boj samo suhega Sušnika; je pač previden, pa kaj bi ne bil, so pač zanj merodajni marsikateri delikatni spomini, o katerih se boji, da bi ne oživeli čez noč. Toda ti so že oživeli, o tem bodite prepričani in ne bo vam ljubo. kadar zve slovenska javnost za nje. Pri shodu je mož, kakor smo poročali, delil denar, s kakšnim namenom, se lahko ugane. Radi verujemo, da so sedaj njegovi somišljeniki poučeni in da bodo morda celo trdili, da jim je bil dotične zneske dolžan. Jako čudno se nam zdi to, da ne oporeka temu, da je raz lece hujškal ljudi in jih pozival, naj gredo shod razbijati. Kdo pa je prvi zavpil: „S Chamom do!“, on ne sme govoriti, dol ž njim! In kdo je prvi navalil proti govorniški mizi? Ali ne vi, velečastiti g. dekan? In vi, gospodine Sušnik! Kaj ne, lepe Marijine hčerke Mice Čadežve ne poznate? Mi jo pa poznamo in poznamo tudi gotovo razmerje, ki jo vežejo z gotovim gospodom. Veste, z ženskami je križ, prerade blebečejo in tako postane vse očito, naj je bilo še tako skrito. Pa povejte nam še to: Ali niste morda vi sprejemali od nekega gospoda za časa svojih gimnazijskih študij izdatne podpore? Ali niste izjavili po maturi njemu, da greste študirat naravoslovje? Seveda vam dotični gospod ni nikdar dajal podpore samo zato, ker ste se zavezali, postati to ali to, verujemo, da vas niti za to preje vprašal ni. Naprednjaki pač niso taki, da bi podpirali dijake samo tedaj, če ti izrečno obljubijo, da se posvete gotovi stroki. To je samo pri klerikaleh v navadi. Tem večja nesramnost je torej od vas, da ste upili svojem nekdanjemu dobrotniku na shodu „fuj“ in „perreat“. Seveda je to vaša morala, prava pristna ligvorijanska morala. Z vašo častjo pa tudi ni dosti boljše. Na shodu ste reagirali, ko vas je nekdo nazival pajaca, reagirali pa niste, ko vam je drugi zabrusil v brk: o — ! Pač čudni pojmi o časti, kaj ne, velečastiti g. Sušnik, harmonični z ostalim vašim naziranjem.

— **Iz kočevskega okraja** se nam piše: Okrajni glavar kočevski je, kakor se čuje, umirovljen. Postalo je torej aktualno poprašanje, kdo mu bo naslednik. Samo ob sebi se razume, da bo na njegovo mesto nastavljen zopet Nemec, znabiti nemški nacijonalec, ali celo Kočevar. Ako se pošlje v Kočevje tak vodja okrajnega glavarstva, potem vemo, kaj vlada z nami namerava. Slovenci zahtevamo, da se imenuje za vodjo okrajnega glavarstva v Kočevju uradnik, ki bo, če tudi Nemec, vendar popolnoma objektivni in vešč slovenskega jezika v besedi in v pisavi, ki bo s slovenskimi strankami lahko

se je naglo oglašil Krvosrd in s slovesnim glasom je dostevil: „Oče ti pravi, da bi pozabil storjeno mu pohabljenje, pozabil onečastjenje in smrt svoje hčere, pozabil na porušenje rodnega gradu, pozabil na vse, da bi bila le domovina močna in srečna.“

Stari Zlatopoljec je s hitrim prikimanjem pokazal, da je Krvosrd res izrazil njegove misli. Toda na Krištofa ni napravilo to nič vtiska. Ravnodušno, celo nekoliko porogljivo je rekel:

„Sreča — domovina — mir — o, kako lepe so te besede. A zame so to le besede, nič več. Kaj hočete, da naj storim? Najbrž želim, naj zapustim Nikolaja Kolovškega in se združim zopet s Kamničani? Ali pa naj Nikolaja, Adama in Bosia ubijem in se zadovoljim s tem maščevanjem. Ne! Prisegel sem, da se osvetim kolovškemu rodu tako strašno, da bo zatrepetal ves svet. Vem, da bi hitro nastal mir, če bi jaz Nikolaja spravil iz življenja, ali meni je več za osveto, ko za mir v deželi in zadovoljnost drugih ljudi.“

(Dalje prih.)

razpravljaj, pa ne tako, kakor dosejani okrajni glavarji, ki so naš jezik le smešili. Ako je nas Slovencev nad polovico v kočevskem okraju, smemo odločno zahtevati to malenkost; ako se pa vkljub temu pošlje sem kak nemški nacijonalec, ali Kočevar, potem moramo smatrati to kot izzivanje s strani vlade, na kar bomo tudi vedeli primerno reagirati.

— **Odpad od vere.** V torkovi številki pripoveduje „Slovenec“ o nekem grofičku z Iga, da je prestopil k protestantizmu in pristavlja, da je njegova mati luteranka, iz česar bi se dalo sklepati, da ga je mati dovedla do tega koraka. Ne omenili bi tega slučaja, ako bi „Slovenec“ poročal popolno resnico. Ker pa nameroma zamolči ono osebo, ki je imela največji vpliva na mladega grofička, postavljamo njegovemu poročilu, da je mati-luteranka že veliko let v blaznici, torej ni imela z vzgojo mladega grofička nič opraviti, pač pa je tega vzgajala grofica M. A., ki je splošno znana kot najpobožnejša ženska, ki občuje le z župniki, ki hodi vedno k spovedi in k obhajilu, in je sestra one grofice Anersperg, ki se v Šiški toliko trudi za „resnično vzgojo“ otrok.

— **Naskok na davkoplačevalce celškega okrajnega zastopa odbora oddeželnega odbora štajerskega.** Naši čitatelji se bodo morda še spominjali, da je vladni komisar Lehmann, ki je nekaj časa vodil posebno razpuščenega okrajnega zastopa celškega, v svoji nemški pravičnosti odločil, da morajo davkoplačevalci celškega okraja plačevati 40 let po 2000 K na leto za vodovod, ki si ga zgradi mesto Celje in od katerega bo imelo korist samo to mesto. Da je vsled tega nečloveškega naskoka na davkoplačevalce celjsko-okoliške med temi nastal silen odpor, ni prav nič čudno, saj se jim je zgodila kruta krivica, katero more zagrešiti na Slovenceh le tisti naš narodni sovražnik, ki živi od nas, pri tem pa vedno vpije, da on nas zdržuje. Na deželni odbor štajerski je bila odposlana zoper Lehmannov sklep ostra in skozinskoz podprta pritožba okrajnih davkoplačevalcev, da ne morejo imeti nobene dolžnosti prispevati k celjskemu vodovodu, če je še kaj pravice v veljavi. In deželni odbor štajerski? Ta je pritožbo kratkoma odbil kot neutemeljeno! 80.000 kron morator celjski okraj plačati, ne da bi imeli en vinar koristi! To je krivica, ki vpije do neba in ki je mogoča le pri tako gnilih in umazanih razmerah, kot vladajo tam, kjer imajo samopašni naši narodni nasprotniki v rokah vso oblast, pri čemer jim gre o. kr. avstrijska vlada z vso ljubeznjivostjo na roke. Sicer je pa pot pritožbe na upravno sodišče še odprta, in upamo, da bo tamkaj zmaga la pravica slovenska stvar.

— **„Slovenec“ v odgovor.** Gospodje pri „Slovencu“ me imajo jako radi. Ne izide skoro številka, da bi se me ne spomnili s preljubnim svojim lajanjem. Povem jim pa, da so njihovi napadi za-me ravnotoliko, kakor če me nahruli pobalin na ulici: pomilujem njegov duševni nivo, v najskrajnem slučaju mu prisolim za usnico — ter grem mirno dalje. „Slovenec“ me ne spravi iz ravnotežja. Povem mu samo, naj si ne beli las za možo bodočnost. Svoj študij bom dokončal tudi brez njegovih hrulacij. Ne dam si pa jemati od „demokratov“ pri „Slovencu“ kot polnoletni avstrijski državljani svobode, da se udeležujem javnega življenja že sedaj, da vršim svoje državljanske pravice, ker moram vršiti kot tak tudi dolžnosti. To naj si zapomnijo „Slovenčevci“ enkrat za vselej. Na njihove neumne napade pa sploh ne odgovarjam več.

Vekoslav Spindler.

— **Kako se sovražijo med seboj.** „Soča“ piše: Dva gospoda duhovnika, eden iz Kanala, drugi iz Zapotoka, ne vidita rada svojega duhovnega sobrata, ki je sedaj še v Marijinem Celju. Na Marijin praznik

je imel priti v Marijino, Celje dekan iz Kanala, pa ga ni bilo — dasi je plačan za to; pobere pač plačilo, gori pa ga ni bilo. Baje so ga pregovorili, naj ne gre. Duhovnik v Mar. Celju je poslal v Gorico po kapucina. Kapucin se je res napotil v Marijino Celje, v vlaku pa sta ga zapotoški gospod in podružnik iz Kanala pregovarjala, naj nikar ne hodi v Marijino Celje, marveč naj gre brat mašo v Ročinj ter naj se potem vrne v Gorico. Ponujala sta mu vsak po 6 kron — ali kapucin je ostal možbese da ter šel v Marijino Celje pomagat tamkajšnjemu duhovniku. Tako sta postopala iz sovraštva do marijino celjskega, da bi mu nasprotovala za praznik Matere božje. In ta dva sveta moža sta se vračala z duhovskih vaj iz Gorice. Malo so jima pomagale! To kaže pa tudi, kako malo spoštujeta Mater božjo, ker sta hotela tako nasprotovati.

— **Javen shod** priredi v nedeljo dopoldne ob 10. uri politično društvo „Edinost“ v Trstu v veliki dvorani tržaškega „Narodnega doma“ za nastopnim dnevnim redom: 1. Volilna reforma in Koroška; 2. sprememba volilnih okrajev in dvetretjinska večina. Nedejati se je velike udeležbe.

— **Sodna vest.** Vodja okrajnega sodišča v Celju je postal deželnosodni svetnik dr. Kotschevar, ki je dozdaj tudi že služboval ondi.

— **Umrla** je večerj gospa Marija Kunst roj. Krebel, soproga gosp. Alojzija Kunsta. Naše sožalje!

— **Poročil se je** 18. t. m. v Idriji c. kr. okrajni tajnik v Logatcu g. Fran Jurca z gospico Minko Ariglerjevo v Idriji. — Danes pa se je poročil v Postojni g. Adolf Jurca z gđ. Milico Kuttin. — Čestitamo!

— **Novo društvo.** Vlada je potrdila pravila „Ljudskega izobraževalnega in podpornega društva“ v Ljubljani. Društvo ima namen širiti med člani in med ljudstvom prosveto ter narodna, demokratična in svobodomiselnja načela ter podpirati svoje člane. Ustanovni občni zbor tega društva bo v kratkem. Ker sloni to društvo na svobodomiselnih načelih in je namenjeno širokim masam, priporočamo svojim somišljenikom, naj je izdatno podpirajo gmotno in moralno.

— **Družba Sv. Cirila in Metoda** izdelava „Določila o preskrbninskih užitkih posvetnim učiteljem, učiteljicam in otroškim vrtničaricam.“ Učne moči nastavljene na družbenih zavodih, bodo torej dobivale pokojnino. Določila o pokojnini stopijo v veljavo z novim letom. Glavne določbe pokojninskih statuten slovejo: Stalno nameščeni učitelji in otroške vrtničarice imajo pravico do pokojnine, ki znaša po desetih službenih letih štirideset odstotkov; za vsako nadaljnjo službeno leto po dva odstotka zadnje v pokojnino vštenevne plače. Po službeni dobi štiridesetih let jim gre torej kot pokojnina polna vštenevna plača. Vendar se pa pokojnina učitelja ali otroške vrtničarice ne sme odmerjati nižje kakor s petdeset odstotki zadnje vštenevne plače. Kadar se službena doba preračunja, se deli leta, ako presegajo šest mesecev, računajo za polno službeno leto. V pokojnino je vštenevna ona redna letna plača, ki jo je vžival dotičnik neposredno tisti čas, predno je bil upokojen. Starostne doklade in opravilne doklade šolskih voditeljev je pri upokojuenju všteti v redno letno plačo. Oni, ki so dovršili 60. leto starosti in 35. službeno leto, morejo na svojo prošnjo biti upokojeni tudi brez dokaza nesposobnosti za službo, ki ga je sicer treba. Vdove in sircete učiteljev imajo pravico do preskrbnine le takrat, kadar bi bil umrl sopro, oziroma oče sam imel pravico do pokojnine. Če je umrl sopro izpolnil že deseto vštenevno službeno leto, se odmeri vdovska preskrbnina s 40%, zadnjih v pokojnino vštenevni moževih prejemkov. Vsota vdovske preskrbnine in vzgojevalnih doneskov pa ne sme presegati soproge pokojnine. Zakonskim ali s kasnejše sklenjenim zakonom pozakonjenim otrokom učitelja gre vdovi, ako ima pravico do zaporedoma tekoče preskrbnine, vzgojevalni donesek. Odmerja se v višini ene petine vdovske pokojnine za vsakega nepreskrbljenega, v njeni oskrbi stoječega otroka do dovršenega 20. leta življenja ali pa do njegove prejšnje preskrbe. Sirote brez očeta in matere, ali njim enake sirote imajo, če so nepreskrbljene ter niso dovršile 20. leta življenja, pravico do sirotinske preskrbnine v skupnem znesku polovice one vdovske preskrbnine, katero je prejemale njih mati ali mačeha. Ako učitelj ob svoji smrti še ni dopolnil deset, vendar pa vsaj pet

vštenevni službenih let, dobe njegova vdova ali njegove nepreskrbljene sirote do 20. leta enkratno odpravnino. Ta odpravnina znaša polovico zadnjih v pokojnino vštenevni letnih službenih prejemkov umrlega. Vsi uslužbenci, ki se stalno nastavijo, morajo plačati prvo leto v preskrbninski zaklad 10%, od svoje prve za pokojnino vštenevne plače, in prav toliko odstotkov vplačajo tudi tisto leto, ko se jim zboljšajo v pokojnino vštenevni prejemki od dotičnega poviška. Vrhtega plačujejo še vsako leto 3% od svojih letnih za pokojnino vštenevni prejemkov — le v onem letu ne, ko se jim odteguje 10% od prve za pokojnino vštenevne plače. Slednjič se določa: 1. Učitelj se sme nastaviti definitivno, ko dokaže, da je napravil usposobnostni izpit; otroška vrtničarica pa more postati definitivna po enoletnem zadovoljivem službovanju. 2. Za definitivno učno moč se more nastaviti le oni, ki še ni dopolnil 40. leta starosti.

— **Na naslov južne železnice.** Dne 15. t. m. pri odhodu prvega brzovlaka, ki odhaja ob polu sedmih zvečer iz Trsta, je bilo toliko ljudi, da ni bilo niti enega sedeža praznega. Toda uslužbenci južne železnice so nas gonili vkljub temu v vagon, ki so bili vsi prenapolnjeni, in ko je neki potnik rekel, da je škandalozno od vodstva južne železnice, da ne da več vozov, se je oglasil mož postave tržaški redar in kričal: „Schweigen Sie, sonst werde ich Sie sofort aretieren!“ Dotični potnik je imel vozni listek II. razreda in je vsled tega upravičeno zahteval, da se mu da prostora v kupeju II. razreda. In temu možu, ki že četrto stoletja trži s Trstom in je dal južni železnici za služiti na tisoče, si upa tržaški redar žugati z aretacijo zato, ker se je potegoval za svojo pravico. Dotični redar je imel št. 133. Naj bi ga policijsko ravateljstvo poučilo, da se ima napram občinstvu vesti uljudno in da ni poklican v to, da bi igral priganjača južni železnici. Vodstvu južne železnice pa bodi priporočeno, da naj preskrbi, ako hoče prevažati ljudi po svoji že itak dragi progi, primerno število voz, da bo potnik, ki si je vzel vozni listek, dobil tudi prostora v vlaku in da ne bo treba ljudem stati ure in ure po hodnikih v vozovih, ker so vsi kupeji redno prenapolnjeni.

— **Ureditev cestnega prometa.** Odkar se je promet z avtomobili povečal, se dogaja po cestah vedno več nesreč, ker so predpisi glede umikanja in zapeljavanja vozov v različnih krajih različni. Pa tudi znamenja, da so mitniške zatvornice ponoči zaprte, niso enotna, vsled česar se zgodi marsikaka nesreča. Da se te nesreče odpravijo ali vsaj omeje, je treba povsod enotnih predpisov in vsled tega spremembe oziroma popolnitve cele vrste deželnih zakonov. Ministrstvo notranjih zadev se je v ta namen obrnilo na odbore posameznih dežel.

— **Novomeški akademiki** prirede v soboto, dne 22. septembra ob osmih zvečer v prostorih „Narodne čitalnice“ veselico s koncertom, gledališko predstavo in s plesom. Bufet aranžira iz posebne naklonjenosti odbor dam. Po igri v mali dvorani koncert salonskega orkestra R. Hachla. Čisti dohodek je namenjen podpori temu društvu za slovenske visokošolce, vsled česar se preplačila hvalažno sprejemajo. Iz prijaznosti prodaja sedeže v petek in soboto gospod J. Morauc.

— **Vrbovski gozd** pri Novem mestu je kupil trgovec Rebeschini v Birčni vasi, ki bo hosto posekal. V to potrebuje 100 ljudi za sekanje, 100 pa za žganje oglja. Delo bo trajalo šest let.

— **Surovost.** Nekega častniškega slugo v Celju so v nedeljo zvečer napadli štirje fantalini. Eden izmed njih, Valentin Skale, ga je sunil z dežnikovo ostjo v oko, da mu je takoj izteklo. Sune je bil tako silen, da se je ost zalomila v glavi slugovi. Težko ranjenega so prepeljali v bolnico, napadalca pa aretovali.

— **Če ženska ne mara za moškega.** Hlapec Blaž Vengust iz Vajdeša pri Mariboru se je zagledal z vsem prisrčnim ljubezenskim ognjem v dekle Antonijo Bukošek v Hošnici pri Slovenski Bistrici. Vendar Bukošek je bila trdosrčna in ni hotela slišati njegovih srčnih želja. Zato se je Vengust sklenil maščevati in pretekli mesec nekega večera je vrgel pest debel kamen skozi okno Bukošekove spalnice, kjer je počival tudi hišni gospodar. Kamen je priletel Antoniji na posteljo in jo zadel na jako občutno stran telesa. Vengust je dobil zato 3 mesece zapora.

— **Umrl** je v Rogatcu dne 18. t. m. doktorand Juro Virant, notarski kandidat pri dr. Strafelli v 38 letu svoje dobe. Bil je prav dober jurist, odkrit značaj ter odločen narodnjak. Blag mu spomin!

— **Mlad ropar.** Šele 15letni Martin Čeh, vinarjev sin iz Zavhra v Slov. Goricah se je ponudil v noči 4. junija t. l. 80letnemu prevzitarju Martinu Čehu, da ga spremi domov

iz gostilne. V gozdu pa je starčka vrgel na tla ter mu vzel uro z verižico in 4 K denarja. Mariborski porotniki so ga obsodili v 5letno ječo.

Nesreča na železnici pri Poreču. Prvotna poročila o nesreči so bila zmedena in nepopolna. Tako se je poročalo, da je ubiti duhovnik profesor veronauka iz Beljaka Koch, a v resnici je ponesrečen madžarski duhovnik Bolvary, ki so ga včeraj pokopali v Beljaku. Tudi strojevodja Honka iz Maribora ni umrl vsled dobljenih ran, temuč še živi in se mu zdravi v raka. Razen imenovanega duhovnika je mrtva le še sprevedničkova žena Kemperle, dočim se vsem ranjenim godi še bolje. Preiskavo vodi prometni kontrolor v Celovcu gosp. Penzel.

Umor beračice. Letošnjo spomlad so našli v gorovju med Globasnico in Koprinjem mrtvo 37letno beračico Amalija Gradišnik. Umora sumljiv je bil hlapec Andrej Lukanc, ki je bil že poprej zaprt zaradi uboja. Glede Gradišnik je priznal, da jo je v prepiru sunil v prepad, kjer si je razbila glavo. Celovski porotniki so obsodili Lukanca v 6letno ječo.

Samo z nožem. V Kronbergu pri Gorici so Lahi iz Italije brez vsakega povoda napadli Slovence z noži in koli. En Italijan je rabil pri napadu celo motiko. Dva težko ranjena Slovence so prepeljali v bolnico, regnicole pa v zapore. Napad se je izvršil iz narodnostnega sovraštva.

Štiri osebe so se zastrupile v Trstu, ker so jedle torto, v kateri so bile strupene snovi.

Ljut Italijan. V Trstu se je 26letni Karel Vidjak nekaj spril z Italijanom Dominikom Toscano iz kraljestva. Preprijel je bil že skoraj končan, kar je Toscano potegnil nož in zabodel Vidjaka v ramo. Odpeljali so vsakega na svoje mesto.

Aretovan stražnik. Predsnočnim je v Trstu delavca Dominika Fifaka iz Muz prijel neznanec, ki je zakričal nad njim: „Vi ste eden izmed onih, ki žive od ukradenih reči.“ Ko je Fifak temu odločno ugovarjal, potegnil je neznanec samokres in pomeril z njim na nasprotnika, ki je zbežal. Ko je v tem dobil dva moža, ki sta opazovala ta dogodek, ubrali so jo za neznanecem, katerega je policija aretovala. Aretovanec je bil stražnik Josip Čopič, ki se ga je nekoliko nalezlo. Izročili so ga sodišču, njegov lasten samokres mu pa konfiscirali.

Zaradi poneverbe so prijeli na Dunaju Josipa Sušnika, ki ima na Kranjskem posestvo. Zadnje čase je bil ravnatelj kopalnice „Rudolfsbad“ pri Libercih. Vodstvo mu je popolnoma zaupalo. Dne 18. t. m. pa je nenadoma izginil. Pri skontraciji se je dognal večji primanjkljaj. Sušnik je denar najbrže zaigral v Libercih. V Libercih je vzel Sušnik vozniki listek do neke neznatne postaje, a med potoma je kupil na vlakcu listek do Dunaja, kjer mu živi žena z otroci pri svakinji Kos. Detektivi so ga že čakali na Dunaju. Pri njem so našli le 70 K denarja. 700 K je bil že izročil svojemu sinu, dijaku.

Slovenski zdravnik v Port Arturu. Gospod dr. Jug, slovenski zdravnik z Gorisrkega in nameščen v vojni mornarici avstrijski, je bil 10. avgusta v Port-Arturu, odkoder je poslal v domovino razglednico, ki je potovala 5 tednov, predno je dospela na svoje mesto.

Uferinjevo gledališče v „Unionu“ vzbuja vsled svojih izbornih predstav pri gledalcih naravnost občudovanje, kajti g. Uferini je izreden mojster v svojem poslu. Vsega skupaj bodo le štiri predstave, in sicer danes v četrtek, jutri v petek ter v soboto in nedeljo. Sicer pa opozarjamo na današnji tozadevni insarat.

Žrtev alkohola. Včeraj popoldne so našli na svinjaku v Karunovih ulicah truplo 31letnega brezposelnega delavca Franciška Bokavška iz Ljubljane. Na lice mesta poklicani policijski zdravnik je konstatoval, da je Bokavška zadela srčna kap vsled preobilo zavžite žgane pijače. Truplo so prepeljali v mrtvašnico k Sv. Krištofu.

Konja sta se splašila snoči hlapec Ivanu Juraniču na Erjavčevi cesti, kjer ju je bil popustil brez nadzorstva. Dirjala sta po Erjavčevi cesti, Gradišcu in Selenburgovih ulicah, kjer ju je ustavil policijski stražnik. Nesreča se ni pripetila nobena.

Delavsko gibanje. Včeraj se je odpeljalo z južnega kolodvora v Heb 9 Slovencev. 14 Kočevarjev je šlo na Dunaj, 12 Slovencev je šlo v Prevala na Koroško, 20 Hrvatov je pa prišlo iz Heba in so se odpeljali domov.

„Ljubljanska društvena godba“ priredi danes zvečer v salonu restavracije pri „Levu“ (Marije Terenzije cesti) društveni koncert za člane. Začetek ob 8. uri. Vstopnina za člane prosta, nečlani plačajo 40 vin.

Sekstet na lok igra danes od polu 11. ure zvečer dalje v kavarni „Austria“.

Najnovejša novica. Grozovita nesreča na železnici se je pripetila pri Doveru v Ameriki. Skoraj celi vlak je padel v reko Cimarron, ker se je zrušil most. Do večera so izvezli 47 mrtvih. Vseh ponesrečenih je 215. Rešil se je le en potnik, neki Nemeč.

Orkan v Hongkongu. Orkan je zahteval več sto človeških žrtev. Angleški in francoski vojni topovi so se potopili. Utonilo je 20 mornarjev. Francoske ladje so izgubile nadalje štiri častnike. Razbitih je 12 parnikov. Materjalna škoda znaša mnogo milijonov.

Za strokovno izobrazbo policijskih uradnikov se snuje na Dunaju osrednji zavod, nekakšna visoka šola. Otvori se že to jesen.

Polkovnik Daler, o katerem se je toliko govorilo v predvečernjih seji državnega zbora, češ, da je surovo postopal s poslancom Hoferjem, izjavlja v časopisih, da sploh ni nikdar slišal, da bi Hofer rad z njim govoril. Poslanec ni niti govoril z njegovim adjutantom, temuč s kakim drugim častnikom.

Za 30.000 K svile je pokradel dunajski trdniki Ad. Kolm njen uslužbenec Rezač. Zapri so razen njega tudi njegovo mater in obe sestrji, ki so razpečavale ukradeno blago.

Kossuth in cesarska pesem. V toplicah v Mehadiji, kjer se zdravi ogrski trgovinski minister Kossuth, je pri neki veselici godba zaigrala tudi cesarsko pesem. Kossuthovi politični pristaši so demonstrativno obsedeli, dočim so vsi romunski gostje vstali. Toda tudi Kossuth se je vzdignil ter poslušal ves čas cesarsko pesem stoj. Sedaj seveda tudi njegovim pristašem ni preostalo drugega, kakor da se to tudi morali vzdigniti.

O raztresenih ljudeh. Alfred de Musset je bil tako raztresen, da je v skodelico kave, ki mu jo je servirala mlada dama, vrgel 50 centimov, ker je mislil, da prosjači prispevke za kak dobrodušni namen. Sloveči matematik Ampere je prišel po hudem naluves premočen domov, položil je dežnik v posteljo ter ga odel, da bi se ne prehladil, sam pa se je tlačil v stojalo za dežnike, da bi se ocedil. Ako dogodba ni resnična, je pa vendar dobro izmišljena.

Izseljevanje iz Italije. Kakor poroča list „Vera Roma“, se je leta 1905 izselilo iz Italije 726.331 oseb proti 474.191 prejšnjega leta. To znači, kakor žalostne socialne razmere vladajo v deželi. Najbolj narasča izseljevanje v Benečiji, Laciju, Siciliji in Kalabriji. Iz Benečije se je 1904 izselilo 79.749 oseb, 1905 pa 108.024; iz Lacija 1904 6.683 ljudi, 1905 pa 14.705; s Sicilije 1904 50.868, 1905 pa 106.208 oseb. Italija je glede izseljevanja prava sestra Ogrske!

Kanonikova poroka. Rimskokatoliški kanonik v Vel. Varadinu, dr. Leontin. Pallady, se je odpovedal vsem cerkvenim naslovom in dohodkom, da se poroči s pevko Franciko Tuczek.

Na ukaz srečen. Tak moč je nadžupan v Vratislavi, ki je namreč zahvalo cesarske dvojice za slovesni sprejem razglasil meščanom s sledečim razglasom: „Na ukaz Nj. Velikanstva cesarja in kralja sem tako srečen, da smem naznaniti...“

Pisemska tajnost na Ruskem. Pri poštah ravnateljstvih v Petrogradu, Moskvi, Odesi, Varšavi, Harkovu, Kazanu in Tiflisu so ustanovili takozvane „črne kabinete“.

Nastavljenih je namreč 80 uradnikov „cenzorji“ imenovanih, ki imajo nalogo odpirati sumljiva pisma ter jih čitati. Za odpiranje pisem imajo razne metode. Navadno zalepljena pisma drže nad vodno paro, da lep odpusti. Z voskom zapečatena pisma odpirajo z drobnim rezilom, ki ga poprej razbelyjo. Vsak dan se o vsebini sumljivih pisem poroča tajni policiji in ministrstvu notranjih zadev.

O vljudnosti in obzirih v družbi. Znameniti Diraeli dokazuje, kako mnogo ljudij napreduje radi svoje lepe vljudnosti, več nego radi nadarjenosti. Vljudnost koristi, nevljudnost škoduje. Angleški igralec Fred Leslie je bil nekoč na kolodvoru; kar ga nahruli neki neznanec: Ej, vi, kateri vlak gre v Waterloo. Igralec ga pogleda ter mu pokaže najbližji vlak, ali ta ni šel res v Waterloo. Pozneje je pravil igralec o tem, rekoč, da ker je bil oni neznanec nevljuden, ga je pustil, da je stopil v drugi vlak. — Nekoč sta dva trgovca nabila oglase, da se v njihovih prodajalnicah dobi več blaga nego se vidi. Oglas trgovca se je glasil: Ako ne vidite, kar potrebujete, izvolite vprašati, pa boste skrbno postreženi. Prvemu trgovcu se je na to čudno zdelo, kako da gre toliko ljudi v trgovino h konkurentu. Povodom zadnjih volitev na Angleškem je prihitel kandidat v hišo ne-

kega volilca ter mu obljuboval, kaj da vse stori, če bo glasoval zanj. Ali volilec je odgovoril: Mislim, da vaš protikandidat ima več obzira do mene, ker predno stopi v hišo, si osnaži čevlje pred vrati.

Izpred sodišča.

Kazenske obravnave pred deželnim sodiščem. „Fejst sem ga pogodil,“ tako je pravil France Novak, zidar v Ljubljani, svojima tovarišema Matevžu in Mihi Kosi, ko je na Glincah opetovano z nožem urezal Martina Zajca. Kasneje je obdolženec odločno dejanje tajil. Obsojen je bil na 6 mesecev ječe.

Zaradi oskrbeneke 10letne deklice na tukajšnjem vojaškem vežbališču je bil 16 let stari Stanko Ženkov, glumač z opico, obsojen na 6 tednov ječe.

Bojevit fant. Dne 2. t. m. so počivali dvorjari, ki delajo v gozdu Kališe nad Podkorenem, v svoji baraki. Vsled zavžitega žganja so bili vsi nekoliko pijani. Ker je začel 20 let stari Jožef Štibelj iz Kranjske gore sitnariji, je prišlo do tepeža. Pri tem je Štibelj rabil kol, cepin in nož ter poškodoval Ignacija Savince in Janeza Bernika. Obsojen je bil na 4 mesece ječe.

Jezó si je ohladil. France Mali, hlapec na Viru, je bil nekaj jezen na Franceta Plahuto. Že v hladnikovi gostilni mu je zabavljaj, a ta se mu ni odzval. Ko je šel Plahuta v družbi fanta Antona Urankarja proti Viru, izzival ga je znova obdolženec, in ker mu ni ta ničesar odgovoril, je skočil z nožem proti njemu, ter ga sunil v levo prsno stran in v desne nadlehti. Urankarja pa v hrbet in v leve nadlehti. Obsojen je bil na 6 mesecev ječe.

Napad na cesti. Dne 29. mal. srpana ponoči je šel fant Orehar s par tovariši iz Kranja proti Beli. V vasi Kokriči srečajo Antona Bukovnika, kočarjevega sina v Bobovku. Eden iz družbe ga pozdravi; on odzdravi in gre naprej. Naenkrat se obrne, stopi pred Orehar in ga vpraša, čigav da je. Na odgovor, „ali me ne poznaš,“ ga sune Bukovnik z odprtim nožem v levo prsno stran. Obsojen je bil na 18 mesecev težke ječe.

Hudi čuvaj. Dne 21. mal. srpana je nabirala gostija Marija Brojan v gozdu komendske graščine gobe, ter mimogrede pobrala dva suha smrekova vrhača. Ko je prišla iz gozda, našla je na gozdnega čuvaja Janeza Boltežarja, katerega se je tako prestrašila, da je stekla ter vrgla suhljad proč. Boltežar je stekel za njo, jo mahnil s palico po levih spodnjih lehtih in ji strl podlehniko, nato pa udaril še po jstegnu. Za to junaško delo je bil obsojen na 6 tednov ječe.

Izpred tržaškega porotnega sodišča.

Rop. V noči od 15. na 16. maja t. l. je 20letni Alfred Lukovec iz Rodika napadel v Trstu v družbi z dvema drugima tovarišema pomorskega kurjača Luketo, kateremu je preiskal žepo in mu vzel 25 K denarja. Predvečernjim je stal Lukovec pred sodiščem, a je odgovarjal tako zmedeno, kot bi ne bil pri pravi pameti. Ker je še njegov očim povedal, da se Lukovec večkrat čudno vede, so preložili razpravo, da psihiatri pregledajo dušni stan toženčev.

Tatvina in goljufija. 40letni Josip Stark, avstrijski podanik, rojen v Solunu, je bil tožen: 1.) da je v prvi polovici meseca marca t. l. na potovanju iz Carigrada v Solun na Lloydovem parniku „Castore“ ukradl Abrahamu Hirsch Chaimovitsch Brodski 84 turških lir (= 1827 kron 84 stotink avstr. veljave); 2.) da je nekega dne meseca marca t. l. v Carigradu osleparil gori imenovanega Abrahama za 12 turških lir (= 253 kron 12 stotink avstr. veljave), katero svoto je od Abrahama zahteval v svrhu, da mu preskrbi turški potni list, dočim je vedel, da ne bo za tak potni list trošil več, nego 8 kron, in 3.) da je osleparil nestega Abrahama za nadaljnjih 100 turških lir (= 2176 kron avstr. veljave), kateri denar si je pri Abrahamu izposodil proti zadržilu, da je on solventna oseba ter da ima v nekoliko dneh dobiti tovor fižola in ovsa. Toženec se je na večerajšnji obravnavi jako zvito zagovarjal, tako da so ga porotniki spoznali za nekrivega z vsemi 12 glasovi, vsled česar je bil oproščen obtožbe.

Telefonska in určjavna poročila.

Dunaj 20. septembra. Uradni list priobčjuje, da je moravski namestnik grof Zierotin rešen službovanja. Pri tej priliki mu je cesar izrekel svoje najviše priznanje.

Szatmar 20. septembra. Namestnik graščine v Helmy Emerik Jeremias je poveril 50.000 K in pobegnil.

Petrograd 20. septembra. Prišli so na sled revolucionarni zaroti, ki je nameravala za časa pogreba generala Trepova razstreliti v zrak dvorno kapelo.

Petrograd 20. septembra. V Krinstatu so revolucionarji okradli veliko množno streljivo in orožja. Bati se je, da nastanejo v Krinstatu novi nemiri in izgređi.

Odesa 20. septembra. V zabatgradu so nastali veliki kmetijski nemiri. Kmetje so požgali vse graščine v okolici in izpodili uradnike. Interventiralo je redarstvo in vojaštvo, ki je aretovalo več oseb.

Odesa 20. septembra. Revolucionar Karlov je streljal z revolverjem na nekega stražnika. Ko je izstrelil 30 strelcev, je bil aretovan. V njegovem stanovanju so našli bombo, peklenke stroje in razno razstreljivo. Tukajšnji zapori so izgoreli.

Berolin 20. septembra. Kako se poroča iz Carigrada, so razmere med Turčijo in Belgijo silno napete. Govori se, da so se ob meji pri Mustefa paši spoprijeli turški in bolgarski vojniki in da so Turki osvojili neko bolgarsko vas.

Telefon je danes tako slabo funkcioniral, da nismo popoldne dobili niti ene vesti z Dunaja.

Zahvala.

Dragi rojaki!

Moje besede veljajo onim, ki so mi pri zadnjih deželnozborskih dopolnilnih volitvah dali svoje glasove. Hvala vsem tem, da so mi zaupali, dasi so me moji nasprotniki slikali in opisovali kot najslabšega človeka na svetu. Vesel sem in zahvaljujem se vam, da se niste zbal pritiska od izvestne strani in ste zvesto stali na moji strani. In prav je tako, saj ste gospodariji svoje rodne zemlje, ki si ji re daste jemati lastne volje in ki hočete v svojih kmetijskih zadevah imeti sami odločilno in veljavno besedo.

O priliki deželnozborskih dopolnilnih volitev v breziškem okrajnem glavarstvu mi je došlo toliko prijateljskih simpatij, toliko vspodbujevalnih pisem, da mi ni mogoče vsem posameznikom osebno odgovoriti. Te izražene simpatije in zavest, da sem čist pred seboj in pred slovenskim narodom, so me vzdrževale neomahljivega v krutem boju, ki so mi ga na tvezali moji politični nasprotniki. V borbi proti meni se jim ni zdelo nečastno uporabljati nesramnih lažij zakonitih nemških listov, samo da me spravijo ob ugled pri ljudstvu.

Ponatisnili so te laži kot čisto resnico v svojih listih ter na ta način mi skušali odvzeti čast in borni vsakdanji kruh, v mojo rodbino pa zanesti prepričanje in sovražstvo. Tako so se borili proti meni!

Menda bo sedaj dovolj častiti slovenski javnosti častna sodnijsko verificirana izjava urednika celjskega lista „Deutsche Wacht“. Morda bodo sedaj zavezana usta onim cenjenim in prečastitim nasprotnikom, ki so to časnikarsko nesramnost uporabljali za agitacijsko sredstvo proti meni. Bodo li njih žurnali toli pošteni, da sedaj pojasne stvar resnici na ljubo!? — Dvomim!

In vendar se je našlo toliko volilcev, ki so vkljub tolikemu pritisku, vkljub vsem nepoštenim agitacijskim sredstvom nevstransno volili mene!

Vsem tem in vsem onim, ki so tesno stali ob moji strani v času volilnega boja, izrekam tem potom svojo najiskrenejšo zahvalo.

Brežice, dne 14. sept. 1906.

Benjamin Kunej,
posestnik in tajnik v Brežicah,

Borzna poročila.

Ljubljanska „Kreditna banka v Ljubljani“.
Uradni kurzi dun. borze 20. septembra 1906.

Maloobsejni papirji	Denar	Blago
4 1/2% majska renta	98 95	99 05
4 1/2% srebrna renta	99 95	100 15
4 1/2% avstr. krona renta	99 10	99 30
4 1/2% zлата	116 70	116 90
4 1/2% ogrska krona renta	94 70	94 90
4 1/2% zлата	112 55	112 75
4 1/2% posojilo dež. Kranjske	99 20	100 15
4 1/2% posojilo mesta Split	100 50	101 50
4 1/2% Zadar	99 30	100 30
4 1/2% bos.-herc. železniško posojilo 1902	100 —	101 —
4 1/2% češka dež. banka k. o.	99 95	99 75
4 1/2% zlat. pisma gal. dež. hipotekne banke	99 10	99 60
4 1/2% pešt. kom. k. o. s 10% pr.	100 10	101 10
4 1/2% zlat. pisma innerst. hranilnice	104 90	105 90
4 1/2% zlat. pisma ogr. centr. dež. hranilnice	100 20	106 70
4 1/2% z. pis. ogr. hip. ban.	100 —	100 30
4 1/2% obl. ogr. lokalnih železn. d. dr.	100 —	101 —
4 1/2% obl. češke ind. banke	100 —	101 —
4 1/2% prior. lok. želez. Trst-Poreč	99 90	100 —
4 1/2% prior. dolenskih žel.	99 50	100 —
3% prior. juž. žel. kup. 1/4 1/2	317 35	319 35
4 1/2% avstr. pos. za žel. p. o.	100 20	101 20
Srečke		
Srečke od l. 1860 1/4	215 —	220 —
od l. 1864	275 —	277 —
tziske	153 50	155 50
zem. kred. i. emisije	281 —	289 —
II.	288 —	297 70
ogrške hip. banke	258 —	267 —
srbske a frs. 100 —	96 —	104 50
turške	160 90	161 90
Basilika	92 —	94 —
Kreditne	456 —	464 —
Inomoške	78 —	83 —
Krakovske	85 —	92 —
Ljubljanske	56 —	64 —
Avstr. redč. križa	48 75	50 75
Ogr.	29 25	31 25
Rudolfove	56 —	61 —
Saiburske	70 —	76 —
Dunajske kom.	161 85	161 85
Deince		
južne železnice	171 —	172 —
Državne železnice	672 60	673 60
Avstr.-ogr. bančne deln.	1768 —	1778 —
Avstr. kreditne banke	668 50	669 50
Ogrske	809 —	810 —
Živnostenske	242 —	243 —
Premogokop v Mostu (Brüx)	723 —	730 80
Alpinski montan	6 3 85	60 85
Praške žel. ind. dr.	2820 —	2828 —
Rima-Murányi	579 45	580 45
Trboveljske prem. družbe	291 —	295 —
Avstr. orožne tovr. družbe	583 —	587 —
Češke sladkorne družbe	157 —	161 —
Valute		
C. kr. cekin	11 35	11 39
20 franki	15 10	19 12
20 marke	23 48	23 56
Sovereigns	23 94	24 02
Mark	117 42	117 62
Laški bankovci	95 90	95 90
Rubli	25 50	25 50
Dolarji	4 84	5 —

Žitne cene v Budimpešti.		
Dne 19. septembra 1906.		
Termaln.		
Pšenica za oktober	50 kg K	7 02
ž.	50	6 10
Koruzza	50	4 94
Oves	50	6 51
Efektiv.		
Danes in jutri borza zaprta.		

Meteorološko poročilo.

Žitna nad morjem 06-2. Srednji zračni tlak 736.0 mm.

Avgust	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo
19. 9. zv.	735-9	11-9	sl. jvzhod	dež	
20. 7. zv.	733-3	10-4	sl. jzhod	dež	
2. pop.	733 8	13-6	sl. jug	oblačno	

Srednja večerajšnja temperatura: 12.5°, normala: 14.3°. Padavina v mm 24.0

MLIN

s štirimi tečaji, stopami in vodno žago 3393 1

na hribski vodi na Vrhniki prodaja

Karel Jelovšek.

Lepo stanovanje

v solnčni legi, obstoječe iz 2 sob, kuhinje, jedilne shrambe in kabineta ter s porabo perilice in delom vrta je s terminom november oddati na Dunajski cesti št. 60. 3318-2

Izšla je knjiga

Kralj Matjaž.

Povest iz protestantskih časov na Kranjskem.

(Ponatis iz „Slov. Naroda“.)

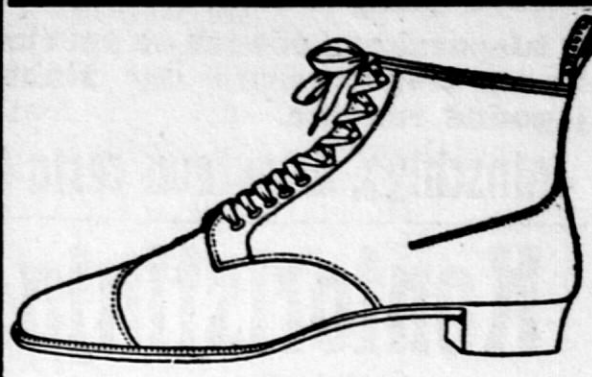
Lična brošura obseja 363 strani ter obdeluje v zanimivi povesti kmetijski punt na Vrhniki in okolici ter napad na samostan krutih menihov v Bistri.

Cena 1 K, s poštnino 1 K 20 vln.

Dobi se edino pri

L. Schwentnerju, knjigarju

v Ljubljani, Prešernove ulice.

„Derby“
Pred. št. 373. Boxcalf z močnimi podplati K 13—
„433. Lakovina 15-50

„Schick“
Pred. št. 690. Irhovina s šiv. podplati K 6—
„720. Lakovina 6-30

Prva in največja zaloga čevljev na Kranjskem Fran Szantner

v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 4

dobavlja kakor znano

najboljše čevlje.

Zunanja naročila proti povzetju.

Pri naročitih zadostuje pred. šte.

Neprilozni izdelki se zamenjajo.

Ceniki brezplačno in poštne prosto.

„Najnovije“
Pred. št. 1148. Chevrete s polkouts podpet.
šiv. podpl. K 9— — Pred. št. 1149. Franc.
Chevrete, St. Louis XV. podpetki K 12—

Pred. št. 553. Sabahid K 10-50
„567. Ia Boxcalf 13—
„610. Lakovina 12—

Adolf Jurca

Milica Jurca rojena Kuttin

3392

poročena.

Postojna, dne 20. kimovca 1906.

Ose. in. avstrijske

državne železnice.

C. in. novosteljske drž. železnice v Beljaku.

Izvod iz voznega reda.

Veljaven od dne 1. junija 1906. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Proga na Trbiž. Ob 12. uri 52 m. ponoči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Inmost, Monakovo, Ljubno čez Selztal, Aussee, Solnograd, čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc, na Dunaj via Amstetten. — Ob 5. uri 55 m. jutraj osebni vlak v Trbiž od 3. junija do 9. septembra ob nedeljah in praznikih. Ob 7. uri 10 m. jutraj osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj čez Selztal v Solnograd, Inmost, čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc, Budejovice, Pizna, Marijine vane, Heb, Francove vane, Prago, Lipsko, čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 40 m. dopoldne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Benetke, Milana, Florence, Rima, Beljak, Celovec, Ljubno, Selztal, Solnograd, Inmost, Bregenc, Zeneva, Pariz, Dunaj — Ob 4. uri 30 m. dopoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejovice, Pizna, Marijine vane, Heb, Francove vane, Prago, Lipsko, čez Amstetten, (direktni voz I. in II. raz.) — Ob 9. uri 56 m. ponoči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Franzensfeste, Inmost, Monakovo, (direktni voz I. in II. raz.) — Proga v Novo mesto in Kočevje. Ob 7. uri 17 m. jutraj osebni vlak v Novo mesto, Stražo-Toplice, Kočevje, ob 1. uri 5 m. pop. istotako. — Ob 7. uri 8 m. zvečer osebni vlak v Novo mesto, Kočevje. Prihod v Ljubljano juž. kol. Proga na Trbiž. Ob 3. uri 07 m. jutraj osebni vlak v Dunaja čez Amstetten, Monakovo (direktni voz I. in II. raz.), Inmost, Solnograd, Franzensfeste, Linc, Steyr, Ljubno, Celovec, Beljak. Ob 7. uri 09 m. jutraj osebni vlak v Trbiž. — Ob 11. uri 13 m. dopoldne osebni vlak v Dunaja čez Amstetten, Prago (direktni voz I. in II. razreda), Karlove vane, Heb, Marijine vane, Pizna, Budejovice, Solnograd, Linc, Steyr, Pariz, Zeneva, Curih, Bregenc, Inmost, Zell ob Jeseru, Bad Gastein, Ljubno, Celovec, Smohor, Pontabel. — Ob 4. uri 30 m. popoldne osebni vlak v Dunaja, Ljubna, Selztal, Beljaka, Celovca, Monakovega, Inmosta, Franzensfesta, Pontabla, Benetke, Milana, Florence, Rima. — Ob 8. uri 46 m. zvečer osebni vlak v Dunaja, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla, čez Selztal, od Solnograda in Inmosta, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejovic, Pizna, Marijinih varov, Heba, Francovih varov, Prago, Lipsko. — Ob 12. uri 37 m. ponoči osebni vlak s Trbiža od 3. junija do 9. septembra samo ob nedeljah in praznikih. — Proga iz Novega mesta in Kočevja. Ob 8. uri 44 m. jutraj osebni vlak iz Novega mesta in Kočevja, ob 2. uri 32 m. popoldne iz Straže-Toplice, Novega mesta, Kočevja in ob 8. uri 35 m. zvečer istotako. — Ganda iz Ljubljane juž. kol. V Kamnik. Mešani vlaki: Ob 7. uri 28 m. jutraj, ob 2. uri 5 m. pop. ob 7. uri 10 m. zvečer. — Ob 10. uri 45 m. ponoči samo ob nedeljah in praznikih. — Prihod v Ljubljano juž. kol. iz Kamnika. Mešani vlaki: Ob 6. uri 49 m. jutraj, ob 10. uri 59 m. dopoldne, ob 6. uri 10 m. zvečer. Ob 9. uri 55 m. ponoči samo ob nedeljah in praznikih. — Srednjeevropski čas je za 2 min. pred kraljevim časom v Ljubljani.

Poštni voz.

Vsled opustitve poštne vožnje se pod zelo nizko ceno proda skoro nov, popolnoma dobro ohranjen

poštni voz.

Voz je napol pokrit, in ima prostora za pet oseb in zadaj na vrhu blagajne železni oklep za prtljago. Pripraven je za enega ali pa tudi dva konja in tehta 400 kg.

Ceno pove lastnik Peter Modic, Draga pri Rakoku. 3387-2

Steklenica malinčevega sirupa

(3 kg netto) 3006 10

lekarnarja Piccolija v Ljubljani

neprekosljive kakovosti, se z vozništvom in zavojem vred po pošti pošilja s povzetjem za K 5-30 za prvo pasu (cono), sicer K 5-60. V Ljubljani stane steklenica s 3 kg. 4 K, pasteurizirana steklenica (okoli 1 kg) K 1-50.

! Redka priloznost !

Očividno ceno! 500 nakitnih stvari samo 1 gld. 75 kr.

Prekr. pozlač. preciz. ura, ki natančno gre s 3letno garan. in s prim. verižico, mod. moška sviln. kravata, 3 ff. žepni robci, mičen moški pristan z imit. kamnom, prekr. usnj. denarnica, prekr. žepno toalet. ogledalce, par manš. gumbov, 3 nprsn. gumbi, 3% doble-zlato s pat. zapono, fin nikljast pisalnik, presrčen album s 36 slikami, najel. na svetu, eleg. par. broša (novost), par butonov iz sim. brili., kaj podobno, 3 saljivi predm. v veselje mladim in starim, 20 važnih kor. predm. in še 400 razl. stvari pri bihi neutrpnih. Vse skupaj z uro vred, ki je sama vredna denarja, samo gld. 1-75. Po povzetju ali če se pošlje denar naprej 3401 razpošilja eksportni dom

A. GELB, Krakov 11.

Brez rizika, k r se neugaj. nazaj vzame.

A. TSCHINKEL na zel

svoje izvrstne nove izdelke, kakor kompote, marmelade, kandirano sadje in posebno po najnovjšem načinu izdelovano

cikorijno moko v lesenih zabojčkih.

En poizkus vam bo dokazal izvrstnost te domače robe. Berite plakate

HLODE

kupuje po najugodnejših cenah proti gotovini parna žaga DEGHENGI v Ljubljani

	in sicer:
hrastove, dobele od 30 cm naprej, kubični čevlj K 1-20	
smrekove, " " 30 " " " " " 0-64	
jelkove, " " 30 " " " " " 0-57	
bukove, " " 30 " " " " " 0-56	
borove, " " 30 " " " " " 0-58	
Frize hrastove, kvadrat meter 2-20	

franko Ljubljana, na državni kolodvor v Šiški postavljeno.

Hlude pod mero ali škart eno tretjino manj.

Razpis stavbe.

Podpisani zastop zdravstvenega okrožja v Novem mestu odda ponudbeni (ofertni) potom zgradbo

ženske bolnice v Novem mestu

v proračunjeni skupni vsoti 202.535 K.

Pismene ponudbe, ki naj so kolkovane z 1 K. zapečatene in odzname kot take označene, morajo obsegati ime, priimek poklic in stanovanje ponudnika.

Ponudbi je priložiti 5% varišine od zneska onih del, na katera se ponudba glasi, ali pa za skupno delo. Ponudbe se bodo sprejemale

do 12. ure opoldne dne 6. oktobra 1906.

Na kasneje dole se ne bode oziralo.

Načrte, stroškovnik in stavbne pogoje si vsakdo lahko ogleda v navadnih uradnih urah pri mestnem uradu v Novem mestu.

Zastop zdravstvenega okrožja v Novem mestu, dne 14. septembra 1906.

Knjigarna Kleinmayr & Bamberg

v Ljubljani, Kongresni trg 2

popolno zalogo

vseh na tukajšnjih in v zunanjih učiliščih, zlasti na tukajšnji c. kr. I. in II. drž. gimnaziji, c. kr. drž. višji realki in c. kr. moškem in ženskem učiteljski na privatnih, ljudskih in meščanskih šolah uvedenih

šolskih knjig

najnovjših izdaj v sešitkih in stanovitnih šolskih vezbah po najnižjih cenah

Zaznamki uvedenih učnih knjig se oddajajo zastopj. — Ljubljanski šolski koledar 2 vin. 3286-8

Pozor!!

Usojam se slavno p. n. mestu kakor tudi zunanje občinstvo opozarjati, da moja

restavracija pri „Zajcu“

ni več na Rimski cesti, temveč

v Sodnijskih ulicah št. 6

(nasproti justične palače in v bližini juž. kolodvora)

Tu mi je odslej posebno mogoče ustrezati vsem cenj. gostom z najboljšo postrežbo, kakor s samo priznanim pristnimi vini iz najzlahtnejših vinskih pokrajin ob bogati izbiri, izbornim, vedno svežim najbolj priljubljenim steinfeldskim marčnim pivom ter z raznimi gorkimi in mrzlimi jedili ob vsakem času in po najnižjih cenah.

Cenj. gostom ustrezam tudi z medicinalnimi, desertnimi in drugimi stekleničnimi vini, kakor z mnogimi likerji in izbornimi žganimi in osvežujočimi pijačami, s kavo, čajem itd.

Postrezal bom vedno cenj. odjemalcem z vsem navedenim tudi čez ulico!

za mnogobrojni obisk, odjemanje in naročila vljudo prosim

z odličnim spoštovanjem

Augustin Zajec, restavrater.

2239 14

Gričar & Mejač, Ljubljana, Prešernove ulice šte. 9

priporočata svojo popolnoma na novo sortirano

3139-6

zalogo oblek za gospode, dečke in otroke

osobito zelo praktične obleke za šolarje, trpežne in po ceni; kakor tudi

mične novosti v konfekciji za dame in deklice.